

Druhá Velkonočná nedeľa (Nedeľa Božieho Milosrdenstva)

Rozjímanie na druhú
Velkonočnú nedeľu (Nedeľa
Božieho Milosrdenstva).
Navrhované témy: Tomáš sa
chce dotknúť Ježišových rán;
Božie milosrdenstvo oživuje
našu vieru; rany
Zmŕtvychvstalého nás uvádzajú
do jeho lásky.

EVANJELIUM DNEŠNEJ svätej Omše
sa po rozprávaní o prvom zjavení
Pána učeníkom zameriava na
apoštola Tomáša, ktorý nebol

prítomný pri tom predchádzajúcom okamihu. Keď mu všetci učeníci, prekypujúci radosťou, povedia, že videli Pána, Tomáš im neverí. Ani naliehanie ostatných desiatich apoštolov, ani svedectvo svätých žien, ani rozprávanie o tom, čo sa stalo s učeníkmi v Emauzách, nedokážu zmeniť jeho názor. Svoju neveru skutočne potvrdzuje odpoveďou: „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neverím“ (Jn 20, 25).

Môžeme si predstaviť pocity, ktoré sa bili v Tomášovom srdci. Bol to odhodlaný, veľkorysý človek, ktorý úprimne miloval Pána. Napríklad keď sa Ježiš rozhodne ísť do Betánie vzkriesiť Lazára z mŕtvych, riskujúc, že ho chytia a odsúdia na smrť, Tomáš nabáda ostatných apoštolov: „Podme aj my a zomrime s ním“ (Jn 11, 16). Alebo pri Poslednej večeri,

keď Ježiš hovorí učeníkom o Nebi, ktoré ich čaká, ak pôjdu v jeho stopách, Tomáš s prostotou hovorí, že tomu nerozumie: „Pane, nevieme, kam ideš, ako môžeme poznať cestu“ (Jn 14, 4-5).

Tomáš bol s Ježišom šťastný, chcel ho nasledovať a vyhlásil, že je pripravený zdieľať jeho osud. Nepochopil však úplne šírku svojho poslania. Po Kristovej smrti bola jeho osobná kríza hlboká. Ale úprimná túžba nasledovať Pána, ktorú vždy prejavoval, umožnila jeho srdcu prijať svetlo viery. „Napriek jeho nevere musíme Tomášovi poďakovať za to, že sa neuspokojil s tým, že počul iných hovoriť, že Ježiš žije, ani s tým, že ho videl v tele, ale chcel vidieť do hĺbky, dotknúť sa jeho rán, znamení jeho lásky (...). Aj my potrebujeme vidieť Ježiša tak, že sa dotkneme jeho lásky. Iba tak sa dostaneme k jadrú viery a nájdeme, podobne ako učenici, pokoj a radosť,

ktoré sú pevnejšie ako akékoľvek pochybnosti“[1].

OSEM DNÍ po prvom stretnutí sa Ježiš opäť stretáva s učeníkmi. Tentoraz je prítomný Tomáš. Po úvodnom pozdrave sa Pán hneď obracia na neho: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku!“ (Jn 20, 27). Tomáš bol plný úžasu, jeho srdce prekypovalo radosťou. Jeho ústa vyslovujú „najvelkolepejšie vyznanie viery v Novom zákone“[2]: „Pán môj a Boh môj“ (Jn 20, 28). V túto Nedeľu Božieho milosrdenstva spolu s Tomášom a v ňom s každým z nás kontemplujeme veľkosť Božieho milosrdenstva. Ježiš prichádza potešiť – a akým spôsobom – toho učeníka, ktorý pre svoju neveru toľko trpel.

Tomáš sa cíti pochopený. Zjavenie je ako objatie, ktoré ho oslobodzuje od strachu a neistoty, od tých pocitov, ktoré ho viedli k tomu, aby sa utiekal k nevere. V hĺbke jeho srdca vždy žblnkal plamienok nádeje, hoci Tomáš sa vyhýbal jeho rozdúchavaniu zo strachu, že by oklamal sám seba. Zrazu si uvedomil, že Ježiš je hodný viery pre svoje činy, zázraky, učenie, neuveriteľnú lásku a milosrdenstvo. Spomína na svoj život s Ježišom Kristom a žasne, že tak málo chápal.

Po tom, čo tak stručne a krásne vyjadril svoju vieru a poklonu – „Pán môj a Boh môj“ – prijíma Ježišovu láskavú výčitku: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili“ (Jn 20, 29). „Je to úplná pravda,“ myslí si Tomáš. Z tohto dôvodu zasväť zvyšok svojho života – až po mučenícku smrť – šíreniu tejto viery, ktorá zažiarila nad všetky jeho pochybnosti. Hoci by

pravdepodobne prišli ďalšie chvíle neistoty, Tomáš sa naučil dôverovať Bohu a pohybovať sa vo svetle a tieni viery.

„AKO TOMÁŠ rany ja tu nevidím, predsa ťa vyznávam, že si Boží Syn“[3]. Je na nás, aby sme uverili bez toho, aby sme videli, bez toho, aby sme zdieľali život s Ježišom na tejto zemi a bez toho, aby sme boli priamymi svedkami jeho zmŕtvychvstania. Naša viera je však rovnaká ako tá, ktorú vyznával Tomáš a ostatní apoštolí; a rovnako ako oni sme povolání evanjelizovať celý svet. Aby sme to dosiahli, spoliehame sa na Pánovu blízkosť a milosrdenstvo. Ten istý Kristus, ktorý sa zjavil pred neveriacim apoštolom a ukázal mu svoje rany, sa ponúka aj nám. „Nevnucuje sa tým, že by dominoval: prosí o trochu lásky a v

tichosti nám ukazuje svoje zranené ruky“[4].

Ježiš chcel otvoriť pramene svojho života, aby sme na ňom mali účasť. Pánove rany boli pre Tomáša a ostatných apoštolov znakom jeho lásky. Keď ich videli, nenaplnila ich bolesť, čo by bolo pochopiteľné, ale naplnil ich pokoj. Tieto Kristove znaky - ktoré si chcel ponechať - sú pečaťou jeho milosrdenstva.

Kontemplovať ich nám umožňuje vopred sa vyhnúť pochybnostiam, ktoré by nás mohli prepadnúť pri pohľade na našu chladnú reakciu. Tieto rany sú dôkazom, že Ježišova láska je pevná a plne uvedomelá.

„Ježišove rany sú pohoršením pre vieru, ale sú aj dôkazom viery. Preto v tele zmŕtvychvstalého Krista rany nezmiznú, zostávajú, pretože tieto rany sú trvalým znakom Božej lásky k nám a sú nevyhnutné pre vieru v Boha. Nie preto, aby sme verili, že

Boh existuje, ale aby sme verili, že Boh je láska, milosrdenstvo, vernosť. Svätý Peter, citujúc Izaiáša, píše kresťanom: *Jeho rany nás uzdravili*“[5]. Prosme Presvätú Máriu, „dokonalú ikonu viery“[6], aby sme sa vedeli dotknúť Ježišových rán tak ako Tomáš.

[1] František, *Homília*, 8-IV-2018.

[2] Benedikt XVI, *Audiencia*, 27-IX-2006.

[3] Eucharistický hymnus *Adoro Te Devote*.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 179.

[5] František, *Homília*, 27-IV-2014.

[6] František, *Lumen fidei*, bod 58.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/druha-velkonocna-
nedela-nedela-bozieho-milosrdenstva/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/druha-velkonocna-nedela-nedela-bozieho-milosrdenstva/)
(11.04.2026)